

HAZA, AZ ÉJBEN

*Az idő eljött. Emlékezni
bátrabb dolog lett, mint tervezni –
Könnyebb hazát lelni a ködben,
mint jövőt élő elmenőkben...*

*Mélyebbre búvik minden másnál,
hazudnak fent a magasságnál:
az élők egyszer még kiélik,
csak holtak őrzik bűv-igéit,*

*akárhogy szorzom, bármint osztom,
percig se biztos, hűl az otthon,
dörmöghetsz napestig Petőfit,
ha kőbunkókkal összetörük...*

*Mert új tatárhad, új kufárhad
özönli el a tiszta tájat,
mert útjaink megzavarodtak,
csak visznek, vissza sosem hoznak:*

*hiába mondod, nyitott szemmel
nézed, amint lecsüggedt fejjel,
futó homokká népek, hazák
Erdélyországból messze szállnak...*

*Folyóink dühbe mérgesedtek,
a bérceink elmeszesedtek
s vissza ha megyünk titkainkba,
Drakula huhog várainkban.*

*Mert ijeszt, mi csak megijeszthet,
megöl, ami csak ölhet minket,
tépik rólad a fehér inget,
Tamásit, Dsidát, Reményiket.*

*Milyen szabad mezőkön jártál ?
Lopják a földet, amin háltál,
ahol a szeretődre vártál,
most öngyilkoló fesztivál áll.*

*Mint pillér alámosott hidról,
egy dallam az ötágú sípról
naponta törik... Nem lepődsz meg –
nincs mit felelj a kérdezőknek.*

*Ábrándok árvult szerepében,
álmaink állatseregében
elárvulsz, bárhogy is kérdik,
résszel együtt hull az egész is.*

*Lestem példát a Duna arcán,
de visszhangzón utálnak partján
s nem tudom, ha nézek szemekbe,
hogy ki van, ki nincs ellenemre...*

*Már a seholban: otthon állok.
Nem valót, de igazat látok:
sárba taposott délibábot,
vesztébe viruló virágot.*

*Én maradok. A hívivőknek
fel-felgyújtom a temetőket.
Homlokon lőnek...Megtéhetik.
Mi ott égett, éjbe öregszik.*